

Arrest

nr. 181 116 van 23 januari 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 20 oktober 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 september 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 december 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 januari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. CHATCHATRIAN en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Pashtoun origine te zijn. U bent geboren in het dorp Sangre in het district Alingar, gelegen in de provincie Laghman. Uw vader had er een probleem met de Taliban. Daarom verhuisden jullie 10 tot 15 jaar geleden naar het dorp Dindokan in het district Qarghaye, tevens gelegen in de provincie Laghman. Op een vrijdag na het avondgebed werd u benaderd door leden van de Taliban. Ze wilden u rekruteren voor de Jihad en zeiden dat u een zelfmoordaanslag moest plegen tegen Amerikaanse tanks. U zou de dag erna met een persoon moeten meegaan die u zou vertellen waar u zich moest opblazen. U weigerde echter. Hierna werd u geslagen door de leden van de Taliban. Er werd u nogmaals gezegd dat u zich de volgende dag bij de Taliban

moest melden, anders zouden ze u doden. De volgende dag verborg u zich echter bij uw oom langs moeders zijde. De Taliban kwam u die volgende dag thuis zoeken en ze gaven uw vader een dreigbrief. Daarop verliet u Afghanistan en ongeveer twee maanden later kwam u aan in België. Op 1 september 2015 diende u een asielaanvraag in. Ter staving van uw verklaringen legde u volgende originele documenten voor: uw taskara, de taskara van uw vader en een dreigbrief van de Taliban.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken blijkt echter dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking. Het Commissariaatgeneraal hecht immers geen geloof aan uw beweringen met betrekking tot uw Afghaanse origine.

Vooreerst verklaarde u ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ Fiche niet begeleide minderjarige vreemdeling, p. 1) dat u bij uw aankomst in België 16 jaar oud was. Echter dient te worden opgemerkt dat aan uw beweerde leeftijd geen geloof kan worden gehecht. De beslissing die u werd betekend door de dienst Voogdij op 28 september 2015 toont immers aan dat u op dat moment al 20,8 jaar oud was met een standaarddeviatie van 1,7 jaar. Dat u ten onrechte beweerde minderjarig te zijn, doet afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid. De taskara die u in het kader van uw asielverzoek aanbracht is niet van aard deze conclusie te wijzigen. Uit de informatie waarover het Commissariaatgeneraal beschikt, blijkt immers dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg onzeker is. Corruptie is wijd verbreid bij het verkrijgen van civiele documenten. Veel valse Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom slechts een zeer beperkte waarde bij het vaststellen van de identiteit van de Afghaanse asielzoeker of bij het ondersteunen van zijn asielrelaas.

Vervolgens dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen met betrekking tot uw levenals herder in het dorp Dindokan, district Qarghaye, provincie Laghman, allerminst overtuigen.

Zo legde u tegenstrijdige verklaringen af over uw laatste verblijfplaats in Afghanistan. Aanvankelijk stelde u op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), dat u en uw familie in Sangre woonden (fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling, p. 1 en 3). Daarna wijzigde u uw verklaringen en verklaarde u dat jullie vijftien jaar geleden naar het dorp Dindokan verhuisden en dat u daar woonde tot aan uw vertrek (Verklaring DVZ, vraag 10, p. 4). Na confrontatie legde u hierover uiterst inconsistente verklaringen af. U stelde dat u wel degelijk in Dindokan leefde, maar dat uw taskara's afgeleverd werden in Sangre en dat uw vader in Sangre had gewoond. Daarom zou u aanvankelijk verklaard hebben steeds in Sangre te hebben gewoond. Daarnaast stelde u op het CGVS dat u eigenlijk niet wist in welk dorp in Afghanistan u had gewoond en dat u uw vader had moeten bellen om te vragen of het Dindokan was. Uw vader bevestigde dat dit het geval was (CGVS, p.8-9). Het feit dat u niet zou weten in welk dorp u woonde in Afghanistan en dat u uw vader diende te bellen om dit te vragen, ondermijnt volledig de geloofwaardigheid van uw bewering afkomstig te zijn van het dorp Dindokan. Daarenboven verklaarde u op de DVZ eerst dat Sangre in Nangarhar ligt en daarna dat het in Laghman ligt. Hiermee geconfronteerd kan u enkel zeggen dat u het eerst niet correct had verstaan, omdat ze het u niet duidelijk hadden gevraagd (Verklaring DVZ, vraag 5 & vraag, 10; CGVS, p.5). Treffend in dit verband is ook dat u helemaal niets kon vertellen over de problemen van uw vader met de Taliban in het dorp Sangre. Er kan immers verwacht worden dat u hier ooit naar zou hebben geïnformeerd of ooit iets over zou gehoord hebben (CGVS, p. 9 en 10).

Verder beweerde u dat u herder was en dat u uw koeien meenam naar de berg. Wanneer u echter wordt gevraagd wat de naam van die berg was, zegt u dat die berg inderdaad een naam heeft maar dat u die niet kent. U werd dan ook gevraagd hoe het komt dat u de naam van de berg niet kent terwijl u

daar steeds met uw vee naartoe ging. U moest echter het antwoord schuldig blijven. U beweerde voorts dat de rivier in uw regio de Darunta heet, terwijl uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dat Darunta een bekende dam is gelegen in de provincie Nangarhar (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier). In uw district zijn er drie rivieren die het landschap volledig domineren, namelijk de Alishang, Alingar en Kabul rivier (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier). Het is dan ook niet aannemelijk dat u dit niet zou weten. U werd ook gevraagd om in detail de route te geven waarlangs u uw vee meenam en te vertellen wat u onderweg zag. Hierop antwoordt u dat het lang geleden is en dat u het zich daarom niet kunt herinneren (CGVS, p.12-13). Dit zijn geen adequate en doorleefde verklaringen. U legde ook tegenstrijdige verklaringen af over uw werkzaamheden als herder. Zo beweerde u eerst schaapherder te zijn, maar later stelde u geen schapen te bezitten. Wanneer u hiermee wordt geconfronteerd kan u enkel zeggen dat u geen schapen had, maar koeien. U bevestigt wel dat u in eerste instantie verklaarde schaapherder geweest te zijn (CGVS, p.14). Daarnaast kon u zelfs niet bij benadering aangeven wat de prijs was van melk of de kostprijs van een koe. U had er ook geen idee van hoeveel jerib landbouwgrond uw familie bezit (CGVS, p.15).

U kan wel twee incidenten noemen die in uw regio van herkomst zouden gebeurd zijn in de periode voor uw vertrek. Toen hier verdere vragen over gesteld werden moest u echter opnieuw het antwoord schuldig blijven. Zo had u gehoord van de ouderen dat er een aanslag was van de Taliban op de Ghanberi basis. U kon hier echter geen verdere details over geven. Over de bomaanslag op de Gargay brug kan u enkel zeggen dat de Taliban de brug vernietigde om te voorkomen dat buitenlandse machten de brug overstaken maar ook niets meer (CGVS, p.29-30). U kon verder geen concreet voorbeeld geven van een overstroming in uw regio (CGVS, p.30), terwijl uit informatie waarover het CGVS beschikt (en die toegevoegd is aan het administratief dossier), blijkt dat er zich een ernstige overstroming heeft voorgedaan in uw eigen district enkele maanden voor uw vertrek uit Afghanistan.

Vervolgens gaf u aan dat u een fan was van sport en dat u graag cricket speelde met de jongens uit uw dorp. Wanneer u wordt gevraagd om een bekende cricketspeler uit uw provincie te geven kan u dit echter niet. U werd dan ook gevraagd waarom u geen cricketspeler uit uw provincie kan opnoemen, waarop u antwoordt dat de mensen daar cricket spelen, maar dat u geen spelers kent (CGVS, p.27). U had ook geen enkel idee wanneer de laatste verkiezingen waren in Afghanistan en waar u dan kon gaan stemmen in uw district (CGVS, p.27).

Daarnaast bleek uw kennis over uw voorgehouden land van herkomst eveneens ontoereikend te zijn.

Zo bleek tijdens uw gehoor op het CGVS dat u in het geheel niet vertrouwd bent met de Afghaanse kalender. U kon immers de Afghaanse zomermaanden niet noemen (CGVS, p. 4). Daarenboven wist u niet welk jaar het nu is volgens de Afghaanse kalender (CGVS, p.18). U werd ook gevraagd wat de Afghaanse meeteenheden voor gewicht zijn maar ook hier moest u het antwoord schuldig blijven (CGVS, p.16). Verder had u nog nooit gehoord van de Afghaanse held Ahmad Shah Masoud (CGVS, p.30). Volgens informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt was dit echter de meest bekende leider van het verzet tegen de Taliban (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier). Het is dan ook niet aannemelijk dat u hem niet zou kennen en nog nooit zijn naam zou gehoord hebben, indien u echt in Afghanistan zou gewoond hebben en de Afghaanse nationaliteit zou hebben. De alom gekende Afghaanse ex-president Najibullah kende u evenmin (CGVS, p.30-31). Over Gulbuddin Hekmatyar opperde u dat het misschien de leider van de Taliban zou kunnen zijn, terwijl uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (en die toegevoegd is aan het administratief dossier) blijkt dat het de leider is van Hezb-i-Islami (CGVS, p.31). Gevraagd naar de nationale sport van Afghanistan antwoordde u dat er twee sporten gespeeld worden, namelijk voetbal en cricket. Volgens informatie waarover het CGVS beschikt is Buzkashi echter de nationale sport in Afghanistan (zie informatie toegevoegd aan administratief dossier). Wanneer u wordt gevraagd wat Buzkashi is zegt u dat u het niet weet (CGVS, p.31). Het geheel van bovenstaande vaststellingen maakt dat u uw Afghaanse identiteit en nationaliteit niet kan aantonen. Geloofwaardige verklaringen over uw herkomst zijn echter belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het feit dat u als asielzoeker geen reëel zicht biedt op uw herkomst, nationaliteit en de eventuele problemen die daaruit voortvloeien, verhindert de asielinstanties een juist beeld te vormen over uw werkelijke nood aan bescherming. Het CGVS kan zich op basis van uw verklaringen onmogelijk een duidelijk en geloofwaardig beeld vormen van uw herkomst, nationaliteit en de reden(en) voor uw vertrek. Aldus laat u het CGVS niet toe om een andere beslissing te nemen in uw asielaanvraag.

De door u in het kader van uw asielprocedure neergelegde documenten – uw taskara, de taskara van uw vader en een dreigbrief van de Taliban – wijzigen voorgaande vaststellingen niet. Er blijkt immers uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg onzeker is, zoals hierboven geargumenteed. Afghaanse documenten hebben daarom slechts een zeer beperkte waarde bij het vaststellen van de identiteit, herkomst of nationaliteit van de asielzoeker. Bovendien wist u helemaal niets over de inhoud van de dreigbrief (CGVS, p.20). Bij de vertaling van de taskara's van u en uw vader bleek hierop het dorp Khoja Khel vermeld te staan, in plaats van Sangre zoals u beweerde (zie map documenten in het administratief dossier). Uw documenten bleken trouwens verzonden te zijn uit Islamabad, Pakistan. Wanneer u hiermee geconfronteerd wordt, verklaart u dat u niet weet hoe deze documenten verstuurd zijn (CGVS, p.21-22).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel- en Migratiebeleid op het feit dat u niet mag worden teruggeleid naar Afghanistan, het door u genoemd land van herkomst, vermits u niet over de Afghaanse nationaliteit beschikt.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem als vluchteling te erkennen, minstens hem de subsidiaire bescherming te verlenen en in ondergeschikte orde de beslissing te vernietigen en terug te sturen naar de het Commissariaat-generaal voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Ter terechtzitting legt verzoeker een aanvullende nota d. d. 17 januari 2017 neer met 2 taskara's (1 en 2), een gezondheidskaart (3), brief van de dorpschoude (4), brief van het ministerie van binnenlandse zaken (5), brief van verzoekers vader (6) alsook de vertaling van al deze stukken en foto's van het gezin van verzoeker (7).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus

Verzoeker voert aan dat hij Afghanistan verlaten heeft uit vrees om gerekruteerd te worden door de taliban. In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat hij (i) ten onrechte beweerde minderjarig te zijn en (ii) geenszins zijn Afghaanse nationaliteit noch zijn profiel als herder afkomstig uit de provincie Laghman aannemelijk maakt gelet op de tegenstrijdige verklaringen over zijn laatste verblijfplaats in Afghanistan en zijn werkzaamheden als herder evenals zijn uiterst gebrekkige kennis over Afghanistan in het algemeen.

Verzoeker geeft nu toe in zijn verzoekschrift dat hij helemaal niet eerlijk is geweest over zijn verblijf in Afghanistan en Pakistan. Hij benadrukt dat hij op advies van landgenoten zijn verblijf in Pakistan heeft verzwegen omdat hij bang was teruggestuurd te worden naar Pakistan. Verzoeker bevestigt vervolgens dat hij niet gelogen heeft over zijn problemen met de taliban in Afghanistan. De taliban hebben getracht hem te rekruteren om een zelfmoordaanslag te plegen op de Amerikaanse troepen. Verzoeker bevestigt dat hij geboren is in Sagre, provincie Laghman en dat zijn identiteit blijkt uit de door hem neergelegde taskara. Verzoeker vervolgt dat zijn familie zestien jaar geleden naar Pakistan verhuisde nadat verzoekers vader problemen heeft ondervonden met de taliban. Zij hebben vervolgens tot twee jaar geleden illegaal in een vluchtelingenkamp in Pakistan verbleven tot verzoekers vader besliste om terug te keren naar Afghanistan. Verzoeker stelt vervolgens daar bedreigd geweest te zijn door de taliban waarop hij besliste naar België te komen.

Vooreerst dient te worden gesteld dat de vaststelling dat verzoeker op advies van zijn landgenoten zijn verblijf in Pakistan bewust heeft achtergehouden geen aannemelijke verklaring kan vormen voor zijn bedrieglijk verklaringen. Voor iedere vorm van internationale bescherming is de verzoeker immers gehouden tot de plicht tot medewerking. Deze dient ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk alle nuttige elementen noodzakelijk voor de beoordeling van zijn verzoek in te dienen. Deze elementen behelzen onder meer de verklaringen van verzoeker en alle documenten van verzoeker en die van relevante familieleden met betrekking tot identiteit, nationaliteit, landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Bij het ontbreken van deze elementen dient een aannemelijke verklaring gegeven te worden (richtlijnconforme interpretatie van artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet met artikel 4 lid 1 en 2 van de richtlijn 2011/95/EG van de Raad van 13 december 2011). Van verzoeker wordt bovendien verwacht dat hij reeds van bij de aanvang van de asielprocedure een volledig waarheidsgetrouw relaas brengt. Verzoekers bedrieglijke verklaringen over een lang verblijf in Pakistan hebben dan ook een negatieve weerslag op de algemene geloofwaardigheid van zijn asielaanvraag. Dit klemt des te meer nu verzoeker dit nieuwe relaas slechts voor het eerst naar voor brengt in de beroepsfase van zijn afgewezen asielaanvraag en na confrontatie met de motieven van de bestreden beslissing.

Bovendien kan worden vastgesteld dat verzoeker geen begin van bewijs bijbrengt van zijn gewijzigde asielrelaas. Verzoeker verklaart nu dat hij veertien jaar, zij het illegaal, in een vluchtelingenkamp in Pakistan zou hebben verbleven. Zo verzoeker illegaal in Pakistan verbleef mag toch verwacht worden dat hij minstens een registratie van het gezin in het vluchtelingenkamp zou kunnen neerleggen, *quod non in casu*. Verzoeker toont evenmin aan twee jaar geleden te zijn teruggekeerd naar Afghanistan. Verzoekers kennis van het Afghaanse leven is immers dermate beperkt dat niet kan worden aangenomen dat hij ooit in Afghanistan zou hebben gewoond. Zelfs indien verzoeker slechts enkele jaren in Afghanistan zou hebben doorgebracht zou kunnen worden verwacht dat hij minstens op de hoogte is van de nationale sport. Dat verzoeker ten onrechte verklaart dat er slechts twee sporten zijn in Afghanistan, met name voetbal en cricket, en totaal onbekend is met de nationale sport Buzakashi en in het geheel niet bekend is met de Afghaanse kalender bevestigt het vermoeden dat verzoeker nooit in Afghanistan heeft gewoond. De Afghaanse documenten die verzoeker neerlegt hebben geen enkele bewijswaarde. De bestreden beslissing stelde dienaangaande: *“De door u in het kader van uw asielprocedure neergelegde documenten – uw taskara, de taskara van uw vader en een dreigbrief van de taliban – wijzigen voorgaande vaststellingen niet. Er blijkt immers uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg onzeker is, zoals hierboven geargumenteed. Afghaanse documenten hebben daarom slechts een zeer beperkte waarde bij het vaststellen van de identiteit, herkomst of nationaliteit van de asielzoeker. Bovendien wist u helemaal niets over de inhoud van de dreigbrief (CGVS, p.20). Bij de vertaling van de taskara’s van u en uw vader bleek hierop het dorp Khoja Khel vermeld te staan, in plaats van Sangre zoals u beweerde (zie map documenten in het administratief dossier). Uw documenten bleken trouwens verzonden te zijn uit Islamabad, Pakistan. Wanneer u hiermee geconfronteerd wordt, verklaart u dat u niet weet hoe deze documenten verstuurd zijn (CGVS, p.21-22).”* Verzoeker weerlegt dit motief geenszins zodat dit onverminderd wordt overgenomen en door de Raad beschouwd als zijnde hier hernomen.

De stukken ter terechtzitting neergelegd wijzigen evenmin iets aan het voorgaande. De reden waarom de authenticiteit van de taskara's in twijfel wordt getrokken werd *supra* reeds aangehaald. De vertaling van de 'vaccinatiekaart voor moeder en kind' bevat geen identiteitsgegevens noch van de moeder noch van het kind; de brief van de dorpsoudsten (stuk 4) is, nog daargelaten de vaststelling dat het slechts om een fotokopie gaat waaraan omwille van mogelijk knip- en plakwerk alleen al weinig bewijswaarde wordt gehecht, duidelijk een gesolliciteerd stuk; de dreigbrief van de taliban (stuk 5) heeft evenmin weinig of geen bewijswaarde gelet op de informatie toegevoegd aan het administratief dossier waaruit blijkt dat valse documenten omwille van de corruptie nog nauwelijks te onderscheiden zijn van authentieke documenten in samenhang met de ongeloofwaardige verklaringen van verzoeker en de verklaring van verzoekers vader is niet afkomstig van een objectieve bron en mist daarom de nodige bewijswaarde. De foto's ten slotte zijn wat ze zijn en tonen geenszins aan wanneer, waar en in welke omstandigheden ze getrokken zijn, noch kan worden nagegaan wie hierop is afgebeeld en welke de familieband is tussen de verschillende personen.

Gelet op wat voorafgaat treedt de Raad de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar deze besluit dat verzoeker niet aantoonbaar afkomstig te zijn uit het dorp Sangre in het district Alingar, gelegen in de provincie Laghman, noch dat hij aannemelijk maakt de Afghaanse nationaliteit te bezitten. Aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde herkomst en nationaliteit kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan verzoekers asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is.

De Raad wijst er in dit verband nog op dat de overheid, bevoegd om over een asielaanvraag te beslissen, in de eerste plaats dient na te gaan of degene zich vluchteling verklaart werkelijk afkomstig is uit/de nationaliteit heeft van het land dat hij beweert te zijn ontvlucht. Indien de asielzoeker verklaringen aflegt waaruit geconcludeerd moet worden dat hij niet aannemelijk maakt afkomstig te zijn van de plaats/regio/land die hij voorhoudt te zijn ontvlucht, maakt hij door zijn eigen toedoen elk onderzoek en correcte beoordeling van zijn eventuele nood aan internationale bescherming onmogelijk. De Raad benadrukt in dit verband dat van een kandidaat-vluchteling redelijkerwijs mag verwacht worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van bij het begin in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees*, 205). Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. Zoals wordt uiteengezet in de bestreden beslissing en zoals blijkt uit wat voorafgaat, vertelde verzoeker niet de waarheid over zijn werkelijke nationaliteit(en) en verblijfplaats(en) voor zijn vertrek naar België in weerwil van de plicht tot medewerking die op hem rust. Verzoeker draagt zelf de volledige verantwoordelijkheid voor het bewust afleggen van valse verklaringen tijdens de gehoren. Door zijn gebrekkige medewerking en zelfs tegenwerking op dit punt, verkeert zowel de commissaris-generaal als de Raad in het ongewisse over waar verzoeker voor zijn aankomst in België leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen hij zijn land van herkomst verliet. Het belang van de juiste toedracht over deze periode kan niet genoeg benadrukt worden. Het betreft immers de plaats en de tijd waar verzoeker de bron van zijn vrees situeert. Het is eveneens van essentieel belang voor het onderzoek van de subsidiaire bescherming. Het betreft immers het land van herkomst in functie waarvan het risico op ernstige schade wegens willekeurig geweld zal onderzocht worden. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van het relaas raakt, te verzwijgen maakt verzoeker bijgevolg zelf het onderzoek onmogelijk naar een eventuele gegronde vrees voor vervolging die hij mogelijk koestert, of een reëel risico op ernstige schade dat hij mogelijk zou lopen.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 *juncto* artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.3. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Het ontbreekt de Raad immers niet aan essentiële elementen om te

komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig januari tweeduizend zeventien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER